

dr hab. Mariola Lemonnier, prof. ASzWoj
Instytut Prawa
Akademia Sztuki Wojennej
Warszawa

Warszawa, 2.12. 2020 r.

Recenzja dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dr Katarzyny Wojewody -Buraczyńskiej w postępowaniu habilitacyjnym w dziedzinie nauk prawnych, dyscyplinie naukowej prawo.

Opinię sporządzam wykonując uchwałę Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych z dnia 3 września 2020 roku r. Nr BCK-I-L-9484/19.

Przedmiot mojej oceny stanowią:

I. Monografia jako osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 16 ust.1 ustawy z 14 marca 2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017 poz.1789) w związku z art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. przepisy wprowadzające ustawę- prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018 poz. 1669 z zm.).

II. Inne publikacje i aktywność badawcza pani dr Katarzyny Wojewody-Buraczyńskiej - jako osiągnięcia naukowe, jej aktywność dydaktyczna, organizacyjna i międzynarodowa - jako osiągnięcie w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej.

I. Monografia zatytułowana „*Status osoby niepełnosprawnej w polskim prawie finansowym*” stanowi osiągnięcie naukowe, które jako osiągnięcie główne Habilitantka przedstawiła do recenzji. Monografia wydana w 2019 roku pokazuje w sposób kompleksowy sposób gromadzenia i wydatkowania środków publicznych przeznaczonych na pomoc osobom z niepełnosprawnością.

Zagadnienie to zasługuje w rzeczywistości na uwagę jako odrębne opracowanie monograficzne, czemu czyni zadość recenzowana książka. Przedmiot opracowania oceniam jako istotny, zarówno z punktu widzenia teoretycznego jak również ze względu na możliwe zastosowania praktyczne.

1. Uwagi ogólne

Zagadnienie finansowania pomocy osobom niepełnosprawnym jest tematem niezwykle aktualnym i bardzo szerokim. Autorka pracy habilitacyjnej skupiła się na aspektach prawno-finansowych pomocy dla grupy społecznej jaką w każdym społeczeństwie stanowią osoby niepełnosprawne. Nie budzi zatem wątpliwości, że tak zdefiniowany przedmiot badań stanowi wciąż ważny i aktualny problem zarówno na płaszczyźnie teoretycznej, dogmatycznej i społecznej. Włączenie społeczne osób niepełnosprawnych, jest dzisiaj problemem globalnym, a w badawczych trendach międzynarodowych jest on omawiany również w nieco odmiennym kontekście, wskazując na próby braku wykluczenia społecznego osób nieporadnych (vulnerability). W tym kierunku idą ogólne rozważania teoretycznoprawne w literaturze zagranicznej, chociaż w sensie prawnofinansowym czy podatkowym, używa się obok niepełnosprawności innych pojęć takich jak „handicap” czy „invalide”.

Wiele miejsca w publikacji poświęcono sposobom ochrony i pomocy osobom niepełnosprawnym, co także w ujęciu ogólnospołecznym wiąże się z ważnym i aktualnym problemem prawnofinansowym. Praca pozwala czytelnikowi zauważyć wiele zjawisk społecznych związanych ze wsparciem finansowym pośrednim i bezpośrednim dla niepełnosprawnych osób, skupiając się na prawie pozytywnym i analizie przepisów prawa.

Pojęcie osób niepełnosprawnych budzi wiele emocji społecznych, nawet co do samego określenia, dlatego też Autorka bardzo zwięźle nawiązuje i wyjaśnia stosunek pojęcia osoby niepełnosprawnej do innego określenia „osoby z niepełnosprawnością”, jednocześnie dalej używając określenia zawartego w tytule pracy. Czasami w treści odnosi się do inwalidów- określonych przypadkach, choć nie wskazuje na pojęcia używane w innych systemach prawa, w tym także w pracach teoretycznych nad statusem niepełnosprawności i jej kwalifikacji prawnej. Ale tak był zakreślony zakres pracy od samego początku. Starania Autorki w przedstawieniu wiedzy w postaci ujęcia systemowego podkreślane są w bardzo wielu miejscach, co czyni pracę bardzo przejrzystą pojęciowo.

2. Wybór i zakres tematu

Temat wybrany przez Autorkę jest stosunkowo rzadko opisywany w polskiej literaturze przedmiotu. W literaturze krajowej innych państw zagadnienie stanowi temat wielu opracowań

mających na celu tworzenie katalogów, przewodników dla środków pomocowych wyrównania szans społecznych osób z niepełnosprawnością.

Zastosowana w pracy systematyka jest daleka od podziału na tworzenie i stosowanie prawa podatkowego. Autorka raczej hołduje holistycznemu podejściu zakładając w pewnych elementach znajomość tematu u czytelnika, chociaż niewątpliwą zaletą pracy jest wysoce artykułowana potrzeba systematyzacji wiedzy. Wybór zagadnień jest podporządkowany potrzebie katalogowania tematów, ponieważ badane przepisy są zawarte w bardzo wielu aktach normatywnych i nie były dotąd analizowane w sposób przekrojowy.

Problem stosowanych tzw. preferencji jest problemem pierwszoplanowym bo omawianym w całości pracy, a instrumenty wsparcia finansowego” są przedstawiane w kilku ujęciach merytorycznych.

Habilitantka eliminuje z zakresu rozważań analizę szczegółową aktów prawa międzynarodowego argumentując, że prawo międzynarodowe nie zapewnia szczegółowych instrumentów ochrony osób niepełnosprawnych. Ten wybór można uznać za słuszny.

Jednakże wyraźnym brakiem w pracy jest brak analizy prawnoporównawczej, w stosunku do rozwiązań innych państw, która ze względu na obszerność opracowania mogła się znaleźć nawet w osobnym rozdziale. Prace porównawcze w zakresie prawa podatkowego, czy finansowego są prowadzone w wielu aspektach i nawet przykładowe wskazanie różnych elementów wsparcia w krajach Unii Europejskiej pozwoliłoby na lepszą ocenę polskich rozwiązań.

Autorka przedstawia skomplikowaną strukturę wsparcia w kontekście polityki podatkowej państwa, której elementy nie wskazują na dobrze funkcjonujący model spójnej skrupulatnego i konsekwentnego analizowania przepisów pod kątem założonych celów. Taka konsekwencja niestety może się okazać trudna do wypełnienia bowiem narzucony model formułowania myśli nie sprzyja rozległym dywagacjom teoretycznoprawnym lecz wskazuje na wady, zalety rozwiązania w sposób konkretny, co zostało jednakże wskazane jako cel pracy. Autorka skupiła się na przeanalizowaniu dostępnych rozwiązań prawnofinansowych leżących w polskim systemie podatkowym natomiast technika tworzenia prawa podatkowego nie znalazła się w centrum badań. Ze względu na rozpiętość zagadnienia należy docenić wysiłek systematyzacji wiedzy zakreślonej we właściwych rozdziałach.

Wiele miejsca zajmuje kwestia niepełnosprawności w kontekście podmiotowym jak i przedmiotowym czy funkcjonalnym. Autorka kategoryzuje obszary wątpliwości i wnioski w tym zakresie. Zwraca uwagę na to, że w przestrzeni międzynarodowej pojęcie osoby

niepełnosprawnej ma znacznie szersze ujęcie chociaż tego typu uzasadnienie zostało raczej pozostawiona czytelnikowi do indywidualnych poszukiwań.

Problem stosowanych tzw. preferencji jest problemem pierwszoplanowym bo omawianym w całości pracy ,a instrumenty wsparcia finansowego są przedstawione w kilku ujęciach merytorycznych.

Wybór i zakres tematu pracy, przy uwzględnieniu powyższych uwag, należy zatem ocenić jako istotny, interesujący, a nawet nowatorski. Ponadto przedstawione we wstępie uzasadnienie wyboru tematu jak również zarys przedmiotu badań zawierają przekonującą, choć dość skondensowaną argumentację.

3.Konstrukcja i metodologia pracy

Wyraźnie akcentowana konstrukcja jest stroną mocną pracy, warstwa analityczna jest raczej skonstruowana wokół określeń twierdzących i nie dość elastycznych. Taki styl wywodu jest bardzo klarowny ale często może budzić niedosyt gdy chodzi o bardziej dyskusyjne twierdzenia czy opinie. Cel pracy został przedstawiony jako analiza, wskazanie wad i zalet rozwiązań, poszukiwanie rozwiązań efektywnych form pomocy. Brak jest jednak ustalenia miary efektywności czy kryterium, które mogłoby służyć do poznania poziomu efektywności. Autorka przyjmuje założenie poszukiwania skutecznej polityki wsparcia włączenia społecznego niepełnosprawnych uznając i efektywność i skuteczność za pojęcia znane. Ogólnie przyjęte metody pomiaru efektywności są określone ale to jedynie w kilku zdaniach na stronie 12tej pracy, odwołujące się do wymiaru humanitarnego pomocy. Oczywiście Autorka skupia się na analizie przepisów i ich syntezie, co dokonuje z oczywistą wiedzą i wolą porządkowania systemowego. Jednak czasem rozważania kończą się przedwcześnie i czytający odnosi się wrażenie jakby praca była zbyt obszerna i należało wiele mniej ważnych elementów pominąć. Jednakże ogólnie należy przyjąć, że ważną pozytywną cechą pracy jest jej syntetyczność i zwięzłość.

Praca jest zbudowana wokół dedukcyjnej metody analizowania przepisów a Autorka podkreśla wartość stosowanej metody. Staranność w prezentowanych zestawach informacji jest bardzo potrzebna ponieważ obszerność zakresu analizowanych przepisów powoduje, że Autorka staje się przewodnikiem po omawianych zjawiskach, konstrukcjach. Przez to chce udowodnić, że zaufanie jaką obdarzają ją czytelnicy na początku pracy nie będzie nadwyrężone i do końca konsekwentnie dokumentowane. Ta cecha powoduje pewien niedosyt w warstwie szczegółowości pracy czy też rozważań wykraczających poza narzucony schemat ale daje z

drugiej strony spokojną narrację wskazującą na ten sam poziom szczegółowości w każdym miejscu pracy. Zaproponowana metoda rozważań jest wymagająca gdyż poza bardzo głęboką znajomością przedmiotu, dokonuje wyróżnień, bez wątpliwości, wydzielając informacje istotne od nieistotnych, skupiając się na pierwszorzędnych elementach, nie odwracając uwagi na marginalne czy nieważne zdaniem Autorki elementy wiedzy. W pracy widać podporządkowanie systematyzacji wiedzy rygorom metodologicznym pomimo wydającej się na początku lektury treści pracy, zbyt silnej woli dokonywania rozróżnień, wyróżnień, zwracania uwagi czytelnika, któremu trzeba dokładnie napisać jak należałoby odczytać, rozumieć czy stosować dane rozwiązanie. Rygoryzm metodologiczny może w niektórych oddalonych od siebie informacjach być niewystarczająco jasny. Dla przykładu w krótkiej narracji podważany podział na ulgi zwolnienia, odnajdujemy w dalszych częściach pracy jako używany przez Autorkę rodzaj kategoryzacji. Takie niebezpieczeństwo zbyt dużej konieczności doprecyzowania prezentacji wiedzy, ma właśnie ten limit. Drobne konfuzje logiczne znacznie częściej się zdarzają gdy mamy do czynienia z obszernymi rozważaniami na zadany temat, w omawianej pracy jest to jednak przykład jednostkowy i nie należy jej oceniać przez ten pryzmat, szczególnie w dążeniu Autorki do maksymalnej syntezy.

Pod kątem spójności treści z tytułem, czy koherentność podziału na rozdziały, pracę Autorki oceniam pozytywnie.

4. Ocena realizacji założeń i celów badawczych w treści pracy

Realizacja zarysowanych na początku pracy celów badawczych wymagała od Autorki odpowiedzi na konkretne pytania, rozwinięte w poszczególnych częściach pracy.

Obszerne wprowadzenie jest przewodnikiem po treści, Autorka wskazuje na to, że poprawa sytuacji osób z niepełnosprawnościami, zależy od roli jakości systematycznej ochrony w normach prawa finansowego i nie tylko. Praca rozpoczyna się od określenia pojęcia osoby niepełnosprawnej w prawie. Analiza jest prowadzona na podstawie części ogólnej prawa podatkowego, następnie poszczególnych danin państwowych i samorządowych. Dwa ostatnie rozdziały dotyczą wydatkowania środków na wsparcie finansowe, także w ujęciu środków państwowych i samorządowych. Autorka skupia się na prawie finansowym raczej w ujęciu funkcjonalnym.

Pierwszy rozdział, stanowi drogowskaz dla czytelnika, w którym omawiane są podstawowe pojęcia, rozróżnienia. Autorka zastanawia się nad koncepcją niepełnosprawności i osoby niepełnosprawnej na gruncie prawa polskiego i prawa Unii Europejskiej a także aktów

prawa międzynarodowego publicznego. Zwraca uwagę na to, że szereg aktów wsparcia wydanych na podstawie prawa unijnego nie wprowadza nowych rozwiązań chociaż opracowanie szeregu transponowanych aktów prawnych dotyczących zadań publicznych stanowi warunek korzystania ze środków unijnych. Autorka trafnie podnosi podstawowe mankamenty ochrony prawnej osób niepełnosprawnych w Polsce, zwracając uwagę na wieloetapowość, rozciągnięcie w czasie otrzymania wsparcia dla osób nie ze swojej winy znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej. Wskazanie na nie dość precyzyjne kryteria oceny niepełnosprawności za pośrednictwem orzeczenia o niezdolności do pracy, jest bardzo trafnie zauważone przez Autorkę.

W rozdziale drugim dominuje analiza z zakresu prawa podatkowego, która akcentuje pojęcie preferencji podatkowych, rozumianych jako preferencje wyrównawcze dla osób niepełnosprawnych. Rozważania toczą się także na temat instytucji wpisanych do ordynacji podatkowej, która jednak nie dedykuje specyficznych instrumentów wsparcia dla niepełnosprawnych. Co prawda Autorka wymienia różne instrumenty takie jak umorzenia, ułatwienia w spłacie ale we wnioskach podkreśla, że lepiej wyposaża się niepełnosprawnych przez ułatwienia w przestrzeni publicznej czy w ułatwieniach w usługach publicznych.

Rozdział trzeci również ma charakter częściowej analizy dogmatycznej, która odnosi się do pojęć w podatkach dochodowych od osób fizycznych i osób prawnych, następnie podatku od towarów i usług i innych danin państwowych. Habilitantka trafnie zauważa, że preferencje podatkowe w tym zakresie nie wiążą się z otrzymywaniem poprzez podatnika środków finansowych. Dyskurs prowadzony jest wokół systemu preferencji dla osób niepełnosprawnych a uwaga o likwidacji preferencji o znikomym znaczeniu społecznym czy finansowym, jest trudna do wykonania choć racjonalna.

Następny rozdział odwołuje się do podatków i innych danin samorządowych, dla których wskazana powyżej uwaga o świadczeniach pomocowych niskiej wartości jest także postulowana. Odwołanie się do zdolności płatniczej podatnika jednocześnie będącego osobą niepełnosprawną jest w dobie sztucznej inteligencji i „sprytnych aplikacji” kwestią niedalekiej przyszłości. Natomiast postulat o konieczności zapewnienia samorządom terytorialnym środków finansowych na prowadzenie efektywnej polityki wsparcia jest dalej aktualny w stosunku do osób najbardziej słabych – nieporadnych i to smutna konstatacja Autorki. Następna porcja informacji dotyczy funduszy celowych dedykowanych wsparciu, które nie obciążają budżetu państwa.

Inną kwestią która mogłaby odgrywać większą rolę, jest objęcie niepełnosprawnych obowiązkowym ubezpieczeniem czy świadczeniami dodatkowymi. Korzystanie z opieki

zdrowotnej przez osoby niepełnosprawne zostało właściwie scharakteryzowane przez Autorkę. Wykazano wiele mankamentów polityki wsparcia także w przypadku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Dokonano w tym rozdziale właściwych rozróżnień na przykład renty socjalnej i renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, wobec których Autorka proponuje zrównanie sytuacji prawnej osób pobierających takie uposażenia. W tej części pracy jest mowa nie o preferencjach ale dodatkowych świadczeniach pieniężnych. Znamienna jest w tym kontekście obserwacja Autorki, że dla osób niepełnosprawnych nie ma odrębnego systemu ubezpieczeń społecznych, a rygoryzm podmiotów decydujących o przyznaniu pomocy często jest dodatkowym utrudnieniem. Podobnie należy podejść do obciążenia daninami publicznymi środków przeznaczonych w ramach pomocy, czy subiektywizm przesłanek do określenia poziomu niesprawności.

Ostatni rozdział wskazuje na rozróżnienie roli poszczególnych samorządów w niesieniu pomocy niepełnosprawnym. Ocena, że są to środki bardziej elastyczne niż środki państwowe jest dość bezpośrednia, wiadomo, że lokalne potrzeby ludności są lepiej postrzegane przez samorząd lokalny niż władzę centralną. Autorka dokonuje oceny wsparcia i określa zarówno pozytywne jak i negatywne aspekty lokalnego wsparcia finansowego.

Obszerne zakończenie wskazuje na wiele obserwacji, wątpliwości i wniosków, jest dobrą syntezą poglądów Autorki. Zakończenie pracy nie poprzestaje na podsumowaniu dokonanych w ramach pracy ustaleń, zawierając zarówno podsumowanie jak również proponowane na przyszłość kierunki rozwoju regulacji. Wnioski końcowe, uwzględniają zarówno ustalenia de lege lata jak również postulaty de lege ferenda. Wybór metod badawczych umożliwił przeprowadzenie analizy zakresu podmiotowego oraz przedmiotowego norm i praktyk osiągając realizację założonych celów badawczych. Pytania badawcze zostały we właściwy sposób zaadresowane, a ostateczne konkluzje pracy zachęcają do rozwinięcia badań. Świadczy to o zdolności do samodzielnego prowadzenia badań przez Autorkę. W końcu należy uznać, że sposób zrealizowania założonych w recenzowanej pracy założeń oraz celów badawczych zasługuje na pozytywną ocenę.

5.Strona formalna pracy

Recenzowana praca składa się z wykazu skrótów, wstępu, sześciu rozdziałów, zakończenia, wykazów - aktów źródłowych, orzeczeń, literatury, liczy 204 strony i zawiera 801 przypisów. Autorka wykorzystwała bazę źródeł obejmującą głównie prawo krajowe.

Bibliografia obejmuje ponad 200 pozycji literatury. Baza źródłowa jest wystarczająca i umożliwia rzetelne przedstawienie omawianych zagadnień.

Praca jest kompletna, przekrojowa i jednocześnie analityczna. Przy bardzo obszernej i zmieniającej się opracowywanej materii, praca pozostaje spójna i klarowna. W tak obszernej analizie drobne potknięcia językowe czy zbyt ogólne frazy nie umniejszają w żadnej mierze merytorycznej oceny recenzowanej pracy i mają jedynie charakter redakcyjny.

Dobrze należy ocenić wyodrębnienie poszczególnych zagadnień w numery większych akapitów. Jednakże bez ich tytułowania, plan nie pozwala na lepszą orientację w omawianym zakresie.

Styl Autorki jest typowym stylem akademickim, artykułującym informacje ważne, a mniej ważne pozostawiając na marginesie. Pracę czyta się z zainteresowaniem, chociaż można się zastanowić czy w elementach teoretycznoprawnych czy nawet opisowych nie należałoby dodać rozważań postulatywnych, sięgających do zróżnicowanego podejścia czy szerszej argumentacji własnych poglądów Autorki. Tym nie mniej systematycznie podane informacje wskazują na bardzo dobre teoretyczne osadzenie prezentowanej wiedzy w zakresie prawa finansowego.

Pewnego rodzaju pułapka spotyka Autorów dążących do perfekcji prezentacji, w których przedstawiane są wyłączenia materii, a w innym miejscu postawione na miejscu pierwszym jako podstawa wniosku. Wynika to często z istoty pytań jakie zadają sobie Autorzy, którzy wiedzą na podstawie innych swoich badań naukowych bardzo wiele w omawianej kwestii. Gdyby nie skrupulatność Autorki w systematycznym ujęciu wiedzy i jej bardzo komunikatywny styl można byłoby drobnych potknięć tego rodzaju nie zauważyć. Jednakże w takim dążeniu do precyzji czasem zbyt ewidentnie można odnaleźć odwrócenie kolejności wniosków. Jeśli chodzi dalej o styl pracy, powtarzanie wyliczeń kolejnych argumentów jest dość mało atrakcyjne w pracy naukowej, która przeznaczona jest dla osób o zainteresowaniach naukowych i badawczych, a nie zmierzających do zapamiętania wiedzy. W dążeniu do uwydatniania charakteru wiedzy i udowodnienia postawionych tez, nie zawsze Autorka ułatwia czytającemu zadanie, ale odsyła zresztą słusznie, do bardzo obszernej literatury.

Pomimo przedstawionych powyżej uwag, ocenę struktury recenzowanej pracy ocenić należy jako poprawną. Jednocześnie Autorka we właściwy sposób posłużyła się narzędziami redakcyjnymi, pozwalającymi na uporządkowanie złożonej treści wyводу, wśród których wymienić należy stosowanie dobrze dobranych i adekwatnych argumentów w stosunku do omawianej treści w poszczególnych rozdziałach. W konkluzji, stronę formalną pracy ocenić należy pozytywnie.

Omawiana monografia ma charakter nowatorski, co do przedmiotu jak i sposobu prowadzenia dyskusji nad problemami statusu osoby niepełnosprawnej w polskim prawie finansowym, w szczególności w prawie podatkowym. Wyniki analizy i syntezy należy zaliczyć do badań społecznych, w tym obszarze z pewnością znajdują właściwe miejsce.

II. Inne publikacje, aktywność badawcza Habilitanta- jako osiągnięcia naukowe; aktywność dydaktyczna, organizacyjna i międzynarodowa - jako osiągnięcie w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej.

Na tym polu osiągnięcia Habilitantki zasługują na pozytywną ocenę. Tematyka publikacji naukowych jest wystarczająco zróżnicowana a publikacje zarówno w języku polskim jak i językach obcych są na dobrym poziomie naukowym. Zakres publikacji obejmuje oprócz prawa finansowego, prawo podatkowe, finanse międzynarodowe, prawo bankowe a część publikacji odnosi się do elementów ochrony osób niepełnosprawnych, choć nie stanowi większości dorobku.

Habilitantka napisała kilka artykułów dla obcojęzycznych wydawnictw, jest współautorką zbiorów artykułów w zakresie szeroko rozumianego prawa finansowego dla zróżnicowanego profilu czytelnika. Habilitantka prowadzi wykłady kursowe na wydziale nauk Ekonomicznych i Prawnych Uniwersytetu Przyrodniczo-Humanistycznego w Siedlcach, jest także biegłym sądowym, mediatorem sądowym, zatem jej kontakt z popularyzowaniem i stosowaniem nabytej wiedzy jest wystarczający.

Pani dr Katarzyna Wojewoda-Buraczyńska czynnie uczestniczy w konferencjach dotyczących finansów publicznych i prawa finansowego. Jest Autorką bardzo wielu rozdziałów monografii w polskiej literaturze finansowej, co oznacza, że posiada wyjątkowe umiejętności popularyzatorskie.

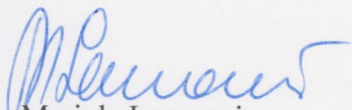
Wniosek końcowy

Wybór strategii badawczej jest konsekwencją wolności nauki. Opublikowane prace naukowe i inne aktywności wskazują na potencjał, który może być wykorzystany w nauce prawa finansowego ze szczególnym uwzględnieniem prawa podatkowego. Osiągnięcia uzyskane po doktoracie stanowią dobry wkład w rozwój systematyzacji i porządkowania prawa podatkowego, czy prawa finansów publicznych i dlatego zasługują na ocenę pozytywną w ramach postępowania habilitacyjnego dr Katarzyny Wojewody- Buraczyńskiej. Habilitantka

wykazała się adekwatną wiedzą prawniczą z zakresu prawa finansowego uzupełnioną znajomością badanych pojęć prawniczych w prawie polskim, wykazała się w szczególności umiejętnością prowadzenia analizy dogmatycznej, obejmującą analizę regulacji prawnych.

Stwierdzam, że dr Katarzyna Wojewoda-Buraczyńska spełnia wymogi stawiane osobom starającym się o nadanie stopnia doktora habilitowanego o których mowa w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki w związku z ustawą z dnia 3 lipca 2018 roku (Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, Dz.U.z 2018 r. poz. 1669).

W konsekwencji, wnoszę o dopuszczenie dr Katarzyny Wojewody-Buraczyńskiej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Mariola Lemonnier